

Sygn. akt IV CSK 233/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa B. T.
przeciwko "Ś." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej "W." Spółki Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ca 384/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 25 listopada 2014 r. oddalającego apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu, którym oddalono powództwo o zadośćuczynienie i odszkodowanie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, jak uzasadnia ją skarżąca, oczywiste naruszenie przepisów prawa procesowego, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie może więc odnieść skutku odwołanie się przez skarżącą dla wykazania oczywistej zasadności skargi do argumentacji uzasadniającej przytoczone w niej podstawy, które na tym etapie postępowania nie podlegają właściwemu dla rozpoznania skargi kasacyjnej merytorycznemu badaniu i nie stanowią podstawy tej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze po rozprawę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.